

Posudek bakalářské práce
SIMONY SKLENÁŘOVÉ
ROMÁNY ITALA SVEVA,
Ústav románských studií FFUK

Předložená bakalářská práce se zabývá románovým dílem Itala Sveva.

Simona Sklenářová začíná stručnou informací o historii Terstu, města, které je pozadím (a do jisté míry i aktérem) Svevových románů a v návaznosti na to rekapituluje Svevův život a jeho tvůrčí dráhu. Výklad je informativně bohatý a bezpečně zvládnutý.

Jádro práce tvoří analýzy tří Svevových románů. Prvním analyzovaným románem je Svevova *Una vita*. Sklenářová zaměřuje pohled především na protagonistu, první inkarnaci typu, který se v dalších Svevových prózách bude vracet. Zabývá se však také jeho vztahem k ostatním postavám románu: k jeho „soupeřům“, ženám, kolegům. Konstatuje, že jsou tu se zolovskou precizností evokovány tři „světy“: banka, noblesní prostředí (a životní styl) Mallerových, společensky méněcenné prostředí rodiny Lanucciových. Dodal bych, že je tu ještě jeden důležitý „svět“: provinční prostředí, v němž umírá Alfonsova matka. V závěru Sklenářová věnuje pozornost Svevovu autobiografismu: upozorňuje na něj, ale nepřeceňuje ho.

Podobně pečlivě je analyzován i román *Senilità*. Sklenářová úvodem upozorňuje na určitý posun od zolovské zalidněnosti k téměř klasickému půdorysu dramatu o několika protagonistech a zdůrazňuje Svevův prohloubený zájem o psychologické struktury, jež řídí chování románových postav. Velmi dobře je tu postiženo to, čím se nový *inetto* Emilio Brentani liší od předchozího, zvláštní pozornost je věnována tomu, jaký význam Svevo přikládá ve svých románech pokrevním vazbám, komentáře se dostává motivu smrti a novému motivu přátelství. Sklenářová bystře upozorňuje na to, že jakkoli v textu převažuje vnitřní perspektiva a téměř veristická objektivita, chvílemi se tu ozývá i hlas vševědoucího vypravěče. Dobrým postřehem je také upozornění na prefabrikovanou konvenčnost Emiliova jazykového přepisu reality.

Neméně zajímavý – a místy opravdu originální – je způsob, jímž Sklenářová přečetla Svevův třetí román *La coscienza di Zeno*. V psychologické struktuře Zena Cosiniho zdůrazňuje nespolehlivost, lenost, návyk na lež, netečnost k druhým, nevážný vztah ke světu. To, co podle ní komplikuje tento obraz, je Zenova schopnost ironické sebereflexe; ta je také

nejsilnější zbraní proti sebevraždě a „senilitě“. Sám čtu román trochu jinak – ano, Zeno lže, je nespolehlivý atd., ale to nejsou instrumentalizované, účelové postoje egoisty, sám moc nechápe, proč se tak chová, a právě proto chce vědět, proč lže, proč je nespolehlivý, a tím je nakonec „vážnější“ a pravdivější než celé jeho úctyhodné okolí – , ale proti předložené interpretaci neprotestuji. Je koherentní a pouze dokládá, jak mimořádný je sémantický potenciál tohoto textu.

V závěru je provedeno velmi pěkné srovnání všech tří románů.

Simona Sklenářová napsala chytrou, výborně koncipovanou a stylisticky kultivovanou práci. Dostala navíc i všem technickým požadavkům na odborný text. Zadání splnila na výbornou.

Praha, 14. 8. 2012

doc. PhDr. Jiří Pelán, Ph.D.,
vedoucí práce